

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXIV

Paříž

Číslo 2

březen - duben 1993

Jan Sokol

VYKOUPENÍ

(úryvek)

Křesťanství nepřichází k člověku jako příkaz či zákaz, jako nauka nebo návod k jednání, ale především a základně jako evangelium, dobrá zvěst, radostná zpráva. Není tedy prvotně založeno na nějakém objevu ani na novém mravním zákonu, ale na něčem, co se stalo, co už je a o čem se podává a přijímá zpráva. Všechno ostatní přichází až jako důsledek této zprávy, jejího přijetí či odmítnutí, jako odpověď na ni, na její nabídku a její nárok.

V první vrstvě křesťanské tradice, tak jak ji (bez ohledu na chronologii textů) obsahují psaná evangelia, se podává zpráva o životě a smrti Ježíše z Nazareta, o jeho zmrtvýchvstání a o tom, že v souvislosti s ním přišlo mezi lidi království boží. Toto království, které je prakticky jediným tématem Ježíšova kázání a působení, není v této vrstvě nikdy vymezeno. Na otázku co je království boží odpovídá Ježíš jednak vyprávěním příběhů a podobenství, jednak odkazy na židovskou (starozákonní) tradici. Mluví o tom, čemu se království "podobá", jeho příběhy však nesměřují k postižení nějaké povahy či podstaty tohoto království, nýbrž ukazují spíš, jak to v božím království chodí, co v něm platí, jak se projevuje a co od člověka očekává. Ani zde se tedy království boží nevymezuje zvenčí, dejme tomu sociologicky, filozoficky nebo teologicky, nýbrž ukazuje se, jak to v něm vypadá a čím je toto království pro člověka, který je do něho zván.

Jakmile se tento obsah Ježíšova kázání převede do jazyka etiky či morálky, do pravidel a všeobecně platných náhledů, ukáže se v něm jistá příbuznost s různými "školami moudrosti", ať už stoickými, platónskými nebo východními. Tato příbuznost není náhodná a není jistě bezvýznamná. Nicméně zachycuje něco, co je pro křesťanství a evangelium rozhodně a jednoznačně odvozené a druhotné.

Neboť všechny nauky moudrosti se zabývají tím, jak by člověk měl žít a myslet, co by měl dělat a co ne, aby se dopracoval skutečně šťastné lidské existence. Křesťanství naopak začíná

Z velikonočních pohlednic J. Jáchy.

evangeliem, to jest zprávou o tom, že Ježíš přinesl a nabízí možnost takové lidské existence, která potom žije a jedná tak, jak o tom mluví podobenství, která je existencí v království božím, která je královstvím božím mezi námi.

Proto také osoba Ježíše z Nazareta nesouvisí s příchodem království božeho tak, že by Ježíš toto království objevil či vynalezl jak na to, nýbrž tak, že je káže, nabízí, a v jistém smyslu sám dává. Povědomí o této podstatné souvislosti, o tom, že evangelium není Ježíšova nauka, ale Ježíšův dar, bylo zřejmě od počátku jedním z ohnisek křesťanského přemýšlení, které se snažilo nějak vyslovit, že Ježíš nepřinesl návod k jednání, ale svým životem a smrtí vůbec umožnil a přinesl království samo. Že toto království mezi námi je na jeho osobě založeno, že spočívá na něm jako na " slovu, které se stalo tělem."

V r. 1972 vyšlo v SAMIZDATU v Praze pod pseudonymem František Kadlus.

*Kéž nás všemohoucí Bůh naplní velikonoční radostí,
ať nás chrání ode všeho zlého a ať nám žehná...*

Z velikonoční liturgie.

NEPŘEHLÉDNĚTE ! NEPŘEHLÉDNĚTE ! NEPŘEHLÉDNĚTE !

V SOBOTU 8. KVĚTNA 1993 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽENA OTCEM KOLÁŘEM V KAPLI DOMU CENTRE
SEVRES - 35, rue de Sèvres, 5.patro, 75006 Paris, métro Sèvres-Babylone
ČESKÁ MŠE SV.

Po mši sv. společné setkání v sále č. 5 (přízemí domu) a beseda
s Otcem Kolářem o pořadech v Českém rozhlase, které natočil.

INFORMUJTE SVĚ ZNÁMÉ A PŘIJĎTE VŠICHNI !

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Mladoboleslavská automobilka *Skoda-Volkswagen* vyrábí nový typ vozu *Favorit-Piment*, jehož cena ve Francii je stanovena na 39.990 Frs TTC.

■ Čtyřiadvacet opozičních poslanců (republikáni, komunisté, Liberálně sociální unie a Společnost pro Moravu a Slezsko) založilo v Brně Moravsko-slezský sněm.

■ Pan *François Novák*, dřívější majitel cestovní kanceláře "*Voyages Méditerranéens*" v Nice, nyní již penzista, se snaží využít svých odborných znalostí a známostí ve prospěch svých krajanů. Takto se mu podařilo získat pro "*First Transport Lines-ČSAD Prostějov*" nezbytného partnera pro mezinárodní linku Brno - Praha - Nice. Cena jízdenky : 1.490 Kč (= 475 FRF), sleva pro děti do 14 let 50%, pro studenty a důchodce 10%. Jízdní řád platný od 28. 3. do 25. 10. 1993 je zájemcům k dispozici v redakci *Oběžníku* (Tel. 46 70 44 19).

■ Dne 25. února tr. zemřela paní *Marie Faucher-ová roz. Kochová*, matka pana E.V. Fauchera, předsedy A. F.T. Mysleme na ni v modlitbě, rodině prof. Fauchera vyslovujeme upřímnou účast.

■ Univerzitní tiskárna pařížské Sorbonny vydala v říjnu mr. knihu *LE ROMAN TCHEQUE DANS LE CONTEXTE INTERNATIONAL*. Články šesti autorů sestavila prof. Hana Voisine-Jechová, knihu je možno zakoupit (za 90 Frs) na adrese: P. U. P. S. 18, rue de la Sorbonne, 75005 Paris.

■ Na 11. března tr. bylo ohlášeno vydání poštovní známky k 600. výročí mučednické smrti sv. Jana Nepomuckého (1393), a na červen vydání známky s vyobrazením svatých Cyrila a Metoděje. 14. a 15. května se má v Nepomuku uskutečnit *Světová pouť věřících*, na které se očekává až sto tisíc účastníků.

■ Předsedou Československé sociální demokracie (ČSSD) byl v březnu zvolen *Miloš Zeman*.

■ *Svědectví českých umělců* byla nazvána výstava sakrálního umění v MONTIGNY-LE-BRETONNEUX (19., 20. a 21. března) a ve VERSAILLES, 52, rue Saint-Charles, od 29. března do 8. dubna 1993.

■ Jihočeská společnost FESTIVAL organizuje ve dnech 18. - 24. července 1993 v Bechyni ekumenické setkání se studiem bible na téma : *Biblická podobenství ve světle teologie a umění*. Přednášek i rozhovorů se zúčastní čeští teologové i umělci (mj. T. Halík, M. Rada, S. Havelka, A. Kocáb, R. Kvapil), v rámci tohoto setkání je naplánována i návštěva jihočeských památkových objektů a rybníků. Zápis (ve francouzštině) a informace : EVANGTOUR, Korunní 60, 120 00 Praha 2, tel. 42-2 254 154. Cena zápisného 100 DM (studenti a důchodci 50 DM), ubytování a stravné : 30 DM na den. (Přednášky i rozhovory pouze ve francouzštině).

■ *Mme B. Chirac*, předsedkyně spolku PONT NEUF, zahajovala v pátek 2. dubna tr. v 18.30 hod. v sále Spolku (31, rue du Pont Neuf, Paris 1er) výstavu s díla *Ilji Piganova*. Výstava je otevřena každý den kromě soboty a neděle od 5. dubna do 3. května 1993 od 9.30 do 13.00 a od 15.00 do 17.30 hod.

■ Literatura české emigrace (LA LITTERATURE DE L'EMIGRATION TCHEQUE DE 1948 - 1968), doktorská práce *Milana Burdy* z univerzity *Michel de Montaigne - Bordeaux III.* z ledna 1992, shrnuje podrobným a zasvěceným způsobem stav a vývoj české literatury v zahraničí v tomto těžkém a svízelném období. Tato práce mimo jiné dokazuje, že odchod do emigrace neznamenal "opuštění národa", jak tvrdili komunisté a jak se to - bohužel - občas tvrdí i dnes. Doufejme, že se s tímto doma málo známým obdobím seznámí i širší česká kulturní veřejnost.

*U nás v Kocourkově, aneb ať je veselo -
žen každý je trochu smutno*

Koncem ledna tr. začal v Praze vycházet nový nezávislý týdeník občanů Prahy PRANÝŘ, který se chce stát pojítkem mezi "lidmi z ulice" a jejich úředníky, diskusním fórem, připraveným naslouchat oběma stranám. V jedné z rubrik se bude udělovat Řád zlatého Tupouna za nejnesmyslnější či nejhoupější úřední výrok nebo rozhodnutí týdne. Hned v prvním čísle získal Řád zlatého Tupouna primátor města Prahy Ing. M. Kondr za bezelstné přiznání připravenosti magistrátních úředníků vylepšovat své příjmy z úplatků, neboť na otázku, zda peníze, které si rozdělili na odměnách, nebylo možno využít k něčemu užitečnému, odpověděl takto : ... pokud by za svoji práci, kterou odvádějí, nebyli radní a já jako primátor odměňováni,

tak bychom tu práci zřejmě nedělali a troufám si říct, že by ji nedělal nikdo. Pokud by ji někdo dělal, tak myslím, že by se spíše zaměřoval na to, jak získat ten zisk odněkud odjinud a řízení města by to neprospělo... *To nejhezčí nakonec : V tomtéž čísle PRANÝŘE si Ing. M. Kondr, primátor města Prahy a novopečený nositel Řádu zlatého Tupouna pochvaluje, že dostal příležitost setkávat se na stránkách nového týdeníku s Pražany pravidelně (1) a přeje mu mnoho úspěchů a přízně.*

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek

● ... Teď, kdy už mnoho - ne-li většina - postižených politických vězňů dostala nejen slíbených třicet tisíc na hotovosti, ale i dvě zúročené roční splátky ze zbytku, nastalo ticho. Oznamuji proto veřejně, že jsem za minulý rok obdržel celkem 60.000 korun odškodného za svých pět let věznění, a chtěl bych tomuto státu vyslovit uznání, že se ke mně začal chovat poměrně slušně. Doufám, že nám, kteří jsme se dostali do vězení pro věrnost jistým zásadám, nebude tyto peníze nikdo závidět a nebudeme muset tajit, že je skutečně dostáváme.

To ovšem nemění nic na tom, že dalších 100.000 korun je mi stále zadržováno, avšak propuštění estébáci své "odškodnění" dostali celé a ihned už předloni. Přitom se jim jejich náhrada počítala z mnohatisícových příjmů za mučení lidí, kdežto za utrpení, které nám oni způsobili, se vzal za základ fiktivní plat 2.500 korun měsíčně. Kromě toho oni mají vzhledem ke svým konexím a nižšímu věku možnosti dalšího životního uplatnění. (...) Žádnému z politických vězňů let padesátých nebyla v minulých třech letech nabídnuta nějaká vyšší státní funkce, zatímco u mnohých i generačně stejně starých bývalých soudruhů jako by jejich členství v zločinné organizaci bylo zvláště vítaným doporučením. Tento dvojnásobný metr se už s přibývajícím věkem dá sotva napravit..

Jiří Ješ.

● ... Ve své knize pan Putík tvrdí, že "Československo nevzniklo z boje, ale díky mezinárodní situaci, z politických akcí a intrik". Stejně argumenty používala ovšem i komunistická propaganda, která hodnotila kladně jen revoluční násilí a teror. Jen toto byl ten správný boj za svobodu, o bojích čs. legií v Rusku, Itálii a ve Francii se mlčelo. Proto asi pan Putík (když studoval na Vysoké škole politických a sociálních věd) nikdy neslyšel o prohlášení vlády Spojených států z 3. září 1918, kde se mj. pravilo : "Protože česko-slovenský lid se chopil zbraní proti německému a rakousko-uherskému císařství a postavil do pole organizované armády, které vedou boj proti těmto císařstvím pod vedením důstojníků vlastní národnosti, a v souhlase s pravidly a zvyklostmi civilizovaných národů (podtrhl V. S.) (...) (vláda Spojených států) uznává Česko-slovenskou národní radu za de facto vládu vedoucí válku, vybavenou náležitou autoritou řídit vojenské i politické záležitosti Čecho-Slováků".

A pokud jde o politické akce : Tuší vůbec pan Putík něco o velikosti úspěchu malé emigrantské skupiny v nemilosrdném a sobeckém světě, která dokázala jednak svorně spolupracovat s domovem (po 2. svět. válce byl domácí odboj zcela odstaven a o moc zápasily výhradně oba exily; po listopadu 89 se s exilem už vůbec nepočítalo), jednak vzbudit zájem nej-mocnějších tehdejšího světa o malý neznámý národ někde v Evropě a získat si svým jednáním sympatie a obdiv ? De Gaulle během 2. svět. války v podobné situaci měl velké potíže, a to hájil zájmy Francie !

Pan Putík by měl být na "intričky" Masarykovy skupinky nesmírně hrdý, protože dokázala - na rozdíl od pozdějších českých politických reprezentací, včetně té dnešní - využít "výhodnou mezinárodní situaci" způsobem úctyhodným. *Vladimír Stránský v dopise o knize J. Putíka, ODYSEA PO ČESKU.*

● ... Malá skupina osob, jež s podporou komunistů všech odrůd počátkem roku 1990 dobře připravenou akcí ovládla ČSSD, provádí důsledně politiku demagogické protivládní opozice, a to ne náhodou. Aby si pojistila svou vedoucí pozici ve straně, musela se zbavit antikomunistických sociálních demokratů z disentu, kteří viděli místo sociálních demokratů logicky v nejužším spojení a spolupráci s ostatními demokraty. Dnes vidíme patrnou tendenci k vytvoření "koalice" tzv. levice, ovšem pod jednoznačným vedením její nejsilnější složky, KSČM.

Jak mohly věci dospět až sem? Víme, kdo zavinil dnešní stav tím, že do strany vtáhl nejrůznější odrůdy exkomunistů, obrodistů a politických oportunistů. Místo sociálních demokratů, kteří dávno před listopadem doma i v exilu udržovali demokratickou linii strany, dostalo teď šanci populistické křídlo tzv. radikálů Miloše Zemana a Petra Millera. Kdyby ovládli stranu, stanou se můstkem pro reprízu fierlingerovského selhání sociální demokracie.

Rudolf Battěk, předseda Asociace sociálních demokratů

● ... Pokles nebo spíše volný pád vzájemného obchodu mezi Českou a Slovenskou republikou překvapil patrně i ty největší pesimisty. Podle odhadů České národní banky se od ledna měsíční objem obchodu snížil o 50%. Takový pokles obchodu znamená pokles hrubého domácího produktu o 5% a může znepríjemnit právě se probouzející a dosud křehké hospodářské oživení. Česká vláda je za této situace v kleštích a není vyloučené, že bude ochotna k určitým ústupkům. Je třeba se ovšem ptát, zda je vůbec kam ustupovat. Např. 23 miliard korun nedořešených pohledávek ČNB u její slovenské kolegyně je sumou téměř astronomickou. Srovnáme ji se třemi miliardami, o které ve formě snížení daňové a pojišťovací povinnosti bojují čeští podnikatelé. (...) České podniky si prostě musí hledat všemi silami nové trhy, což nebude vzhledem k ekonomickému kolapsu postkomunistických zemí a recesi v Německu ani trochu jednoduché.

Jan Macháček

● ... Zatím byly formulovány dvě alternativy české zahraniční politiky: západozápadní a středoevropská. Prioritou západní alternativy je vstup do ES a NATO, cílem středoevropské je "nové uspořádání středoevropského prostoru". Ani jedna z těchto koncepcí ovšem již nepočítá s Evropou " od Atlantiku po Ural". (...) Nedůvěra vůči možnosti středoevropské integrace je ale podložena jak historickou zkušeností, tak i našimi posledními traumatickými zážitky. Pokoušet se po rozpadu Československa vracet ke středoevropské identitě by byla pro Čechy nebezpečná pošetilost: zánik ČSFR je pro nás i zánikem možnosti společného středoevropského prostoru. Tam, kde vznikají nacionalistické režimy místo demokracií, se vytyčují příští evropské hranice mezi Východem a Západem. (...) Existuje dvojitá filozofie cesty na Západ: První, že budeme bušit na dveře Evropských společenství tak dlouho, až nás tam vpustí. Druhá hlásá, že jednotlivé národy do západní civilizace buď patří nebo nepatří a hlavní "bušení" se musí odehrávat doma, abychom si osvojili západoevropské kulturní a civilizační standardy. Znamená to práci - a to práci lopotnou. Úlohou zahraniční politiky v rámci této filozofie není bušení na dveře, které se časem otevřou samy, ale zabezpečení vnějších podmínek pro domácí transformaci.

Boris Lazar.

BUDOVNÍ STÁTU Díl I. (1918 - 1919)

Když byl Šrobár jmenován jako plnomocný ministr pro Slovensko, nabídl Hlinkovi místo referenta pro katolické věci a byl udiven, když Hlinka odmítl. (...) Odmítaje, byl už ale asi uražen a zklamán ve svých nárocích na místo daleko vyšší. (...) Velkou roli hrálo také staré soupeření mezi Šrobárem a Hlinkou. Působili v téměř městě a od mládí se neměli rádi, jak bylo přirozené při různých názorech jejich světového názoru. Toto osobní nepřátelství se vyvinulo v jednu z překážek na cestě k československé jednotě. 19. 12. 1918 založil Hlinka lidovou stranu; pocit krivdy zřejmě urychlil tento děj. Ačkoliv se celý život zabýval politikou, patří tam, kam básníci: mezi ty, kdo se uspokojí vyjádřením myšlenky. Uměl snad nejkrásněji vzdychat a - jestliže zapomeneme na Jurigu - také nejznamenitěji nadávat. (...)

8. ledna 1919 se k Šrobárovi dostavila deputace lidové strany a žádala řešení katolické otázky na Slovensku. Ačkoliv se deputace skládala z kněží, mnoho uctivosti k Římu neprojevovala. Žádali, aby stát odstranil maďarské, a jmenoval biskupy slovenské. Potom vznesli požadavek, aby A. Hlinka byl jmenován slovenským patriarchou, "prešporským metropolitánským" biskupem. Poněvadž Hlinka byl přítomen, lze přijmout za jisté, že si představoval tímto způsobem vyřešení svého postavení v novém státě. Šrobár ve svých pamětech praví, že byl jako u vyjevení, slyše vycházet tento požadavek z úst profesora teologie, jímž (*Jehlička*) byl. Odpověděl, že vláda má právo jmenovat jen vykonavatele světské moci, nikoliv církevní; vyhovět žádosti o patriarchát by znamenalo přivést republiku do konfliktu s Vatikánem. (...) Ostatně nebyl Hlinka kandidátem v Římě přijatelným. Již dříve si ve Vatikáně získal pověst jako *sacerdos turbulentus*, bouřlivý kněz a musel odprošovat. I po dvou letech, kdy jej čs. vláda kandidovala na stolec arcibiskupství olomouckého, přišla z Vatikánu odpověď zamítavá. (...)

S Jehličkou a čtyřmi jinými Slováky odjíždí tedy uražený Hlinka tajně do Polska, které je s ČSR právě ve sporu o Těšínsko. Poláci vítají tuto návštěvu se zlomyslným potěšením a ministerstvo zahraničí ve Varšavě jim ochotně vydává na cestu na mírovou konferenci v Paříži pasy s falešnými jmény, Hlinkovi se jménem Bergner. (...) V Paříži je však čeká zklamání. Šéf polské mírové delegace Paderewski se u Dr. Beneše omluvil za vydání polských pasů a slíbil zakročení proti podřízeným úředníkům. Hlavním argumentem Hlinkovým byla Pittsburská smlouva, kterou uzavřel Masaryk s americkými Slováky 30. května 1918 a ve které se praví, že "Slovensko bude mít svoji vlastní administrativu, svůj sněm a svoje soudy". Překlad této smlouvy Hlinka v Paříži předložil, vynechávaje však z ní odstavec poslední: "Podrobná ustanovení o zřízení čs. státu ponechávají se právoplatným představitelům osvobozených Čechů a Slováků." Prezident Masaryk (*proto*) telegrafoval Benešovi (*do Paříže*) tuto informaci: *Pittsburskou konvencí jsem uzavřel ještě jako předseda Národní rady, avšak s výhradou konečného projevu skutečných slovenských zástupců zde. Tito, sdružení ve Slovenském klubu, vyslovili se pro nerozdílnost Republiky československé, mezi nimi právě také Hlinka, takže již anuloval též sám zmíněnou úmluvu.* Každému, kdo chtěl slyšet, stěžoval si Hlinka na útlak od Čechů. Žádný z oficiálních zástupců Dohody ho však nepřijal a celé této akci učinila konec pařížská policie, když zjistila, že Hlinka a Jehlička mají pasy na falešná jména a když je vyzvala k odjezdu. Po návratu byl Hlinka Sloven-

ským klubem zbaven mandátu v NS, zatčen, vyšetřován pro zemězradu a odvezen do věznice na Mírově, kde byl ubytován v pokojích pro úředníky. Tam se choval hrdě a nekajícím, s vyšetřujícím soudcem odmítal mluvit. Čeští i slovenští katolíci se však začali Hlinky brzy ujímat a tak vláda kolísala mezi přisností a ústupností (...), aby nakonec zlikvidovala věc bez procesu. Tím Hlinkovo sebevědomí spíš vzrostlo, byl přesvědčen, že vláda před ním couvla a vrátil se na Slovensko s obzvláště jemu milou slávou trpitelskou. Zůstal autonomistou a k fanatismu v tomto ohledu přivedl brzy ceiou stranu ľudovou.

** Poznámka Oběžníku: V květnu 1918 kdy byla tato dohoda podepisována, nedalo se ještě se samostatností Československa s určitostí počítat. Proto Masaryk podal jen obecný nástin úpravy vztahů mezi Čechy a Slováky, neboť očekával, že v případě vzniku Československa se bude o zřizování institucí s konkrétními podrobnostmi rozhodovat doma. Češi a Slováci, kteří "pittsburskou dohodu" podepisovali, nebyli totiž v pravém slova smyslu legitimními mluvčími svých národů, nýbrž představitelé národních skupin mezi emigranty v Americe. Kromě toho členové obou skupin byli velkou většinou občany Spojených států a málokdo z nich znal tehdejší úpadkový stav slovenského národa.*

Hezkyčesky Od Podlahy

... se dnes krátce zmíníme o tom, jakého původu je - námi často používané - slovo evangelium. Je odvozeno od řeckého euangellion, které původně znamenalo dobrou zvěst. Předpona eu- má v řečtině význam dobrý, blahý a základ -angel- známe ze slova anděl, což označovalo posla, zvěstovatele. V antickém prostředí se většinou tímto slovem rozuměla zpráva o vítězství. Pax romana, hlavní události v životě císaře uctívaného jako bůh, byly evangeliem a jako takové slaveny.

Také staří Izraelité měli pojmenování pro dobrou zprávu v životě jednotlivce i národa, jako např. smrt nepřitele, vítězství a záchrana. U Izajáše se již mluví o poslu "dobré zvěsti", který oznamuje konec vyhnání a příchod Božího království.

Evangelium - pro křesťany radostnou zvěst v plném slova smyslu, přináší až Ježíš - svými skutky, svými slovy, ale především svým životem, vlastním bytím.

Dopisy

... Musím vám pográtulovat k Oběžníku, všechno je v něm zajímavé. Škoda, že jsem tak daleko od Paříže, kde jsem nějaký čas také žil, pamatuji se na tamní první představení "Prodané nevěsty", kterou přeložila do francouzštiny manželka tehdejšího vyslance Osuského. Ale snad se tam - při nějaké vzácné příležitosti - ještě někdy podívám...

F. N.

... Tolik "vedoucích kádrů" i politických osobností chápe své funkce jako poctu své osobě, starají se hlavně o své záležitosti, nanejvýš ještě o záležitosti svých přátel a příbuzných. Že se tím prohlubuje odcizení obyvatelstva k představitelům moci vám snad ani nemusím vysvětlovat.

Z Prahy.

... Z ambasády v Paříži jsem dostal od paní Šedivé velkou zásilku léků. Teď je rozdělují a rozdávám nemocným "muklům". Všichni jsou za ně vděční a spokojeni, že se na ně nezapomíná ...

MUDr. Miloš Adámek, Hlavní lékař Konfederace politických vězňů.

Na Českou katolickou misi a na Oběžník přispěli

Bambásková

Novák F.

Schovanec

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATÍ!

* * *

ODPOSLECHNUTO V PAŘÍŽI ...

- Byli jste letos také na Štrbském plese?
- Ne - jenom na sokolském ...

Ať je smutno

jen když je trochu veselo

Při návštěvě presidenta republiky v Národním divadle to bylo zejména lóžové obecenstvo, které až ostantativně rušilo představení, přicházejíc po hymnách národních, již za produkce. Nejprostší slušnost žádá, abychom se dostavili dříve než nejvzácnější host, jakým jest vždy president republiky, ale i úcta k samosprávě a vlastnímu státu, jehož president je představitelem, to předpisuje. (...) Za starého režimu něco podobného nebylo a vůči Franzi Josefovi nikdo se té nedbalosti neodvážil, naopak hrnuli se kamkoliv, kam císař měl přijít, až překotně.

Dr. J. S. Guth-Jarkovský

*Nejvyšší obřadník a čs. ministerský rada v prezidentově kanceláři
(19. 6. 1919)*

Cimrmanův duch je nepřemožitelný...

Uplynulo 25 let od doby, kdy členové neobvyklého ansámblu neherců poprvé předstoupili před publikum, aby je pobavili "objevy z pozůstalosti geniálního mistra" Járy (da) Cimrmana. I když byla Divadlu Járy Cimrmana v r. 1974 "vzhledem k zaměření postrádajícímu jakýkoli ideový záměr" ukončena činnost, Cimrmanův duch nezanikl : v Roztokách u Prahy byla podle něj pojmenována ulice (zatím nemá žádné popisné číslo, ale s výstavbou se tam počítá), byla zpracována mapa cimrmanofikace republiky a v obci Dolní Bělá byla na místním hostinci odhalena pamětní deska s nápisem : V tomto hostinci Jára Cimrman, český génius, nikdy nepřenocoval

(Květy)

Počátkem tr. se v KSČM vytvořila nová "platforma" Za socialismus. Jejimi hlavními reprezentanty se stali dva prozatím řadoví členové : býv. ministr vnitra ze 70. let Jaromír Obzina a člen Jakešova politbyra Miroslav Štěpán.

" Mně je kazajka komunisty příjemná, cítím se v ni svoboden. Za námi stojí drtivá většina okresních a obvodních předsedů," říká exministr Obzina.

A M. Štěpán : "Jde nám o návrat před listopad 89, spojit ty, kteří nikdy nezradili, znovu dát lidem šanci. Jinak by komunistická strana neměla smysl."

Z mudrosloví jistého národa
středoevropského:

Kupředu, levá,
zpátky ni krok !

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris